

KOYRDI RÚSDREKKAKOYRING 19 ÁRA GAMAL

Sitatir av Facebook-vegginum hjá Heina:

27. januar 2012

At sita í trygdarbelti tá mann koyrir bil, kann sammetast við at vera í bjargingarvesti, tá vanlukka hendur á sjónum. Tað er bara eitt klikk og tað ER kul, ikki gloyma tað!

uppskorin í nakkanum, bein-unum, ørmunum og á bak-inum. Hann bløddi álvarsliga og hevði nógvar pentir alla staðni.

Tá Heini 20 dagar seinni raknaði við úr koma á Ríkis-sjúkrahúsinum, rann spakuliga fram fyri hann:

– Eg hevði koyrt bil dýrandi fullur, blóðroyndin staðfesti eina promillu á 1,8. Eg hevði ikki bundið trygdarbeltið. Eg hevði koyrt á summardekkum á svartakálki. Eg hevði koyrt alt ov skjótt, tí eg var slongur langt úr bilinum.

– Fyrstu tveir mánaðirnar svaraði eg bara ja og nei, tá starvsfólk vendu sær til mín. Eg var beiskur og óður inn á meg sjálvan at liggja har sum ein kloddi og slapp ikki av við øðina, minnst Heini.

fluttur til uppvenjingarstað í Hornbæk. At byrja við var ógreitt, um hann fór at gerast førur fyri at ganga aftur.

– Í Hornbæk vóru onnur offur frá ferðsluvanlukkum, miseyðnaðum sjálmorðum, fólk ið høvdu kavað í ov grunt vatn, heilabløðingar og so framvegis. Mong vóru sjálmorðshótt. Millum starvsfólk ráddi ein margháttligur tóni. Júst innkomin heilsaði ein fysioterapeutur mær við at spyrja, hvat var hent mær. Síðani segði hann læandi, at mann tað sama kann gera tað ordiliga, tá mann koyrir skít. Eg tók tað illa upp, sum eg lá har 19 ára gamal í hesum fremmanda. Kortini var hetta onkursvegna við til at herða meg, minnst Heini.

– Ein morgun komu tveir lækna, tveir sálarfrøðingar

3. september 2012

Minnist til, kvinnur: Ein maður við einum sixpack (vøddar á búkinum), er samstundis eitt mannfólk, sum ongantíð kemur at elska tykkum líka nógv, sum hann elskar seg sjálvan.

Ikki mín Gud

Tó at Heini var einsamallur í bilinum, rakti vanlukkan onnur enn hann. Hann átti mammu, pápa, systkin og vinfólk, sum øll vóru góð við hann.

– Eg kendi, at eg hevði gjørt nakað skeivt, sum øll familjan sveið fyri. Vit tosaðu dagliga í telefon, og tey vitjaðu alt tað, tey kundu. Tað sama gjørdu vinmenninir. Onkur av mínum nærmastu hildu, at hetta var Guds vilji við mær. Hetta var tungt at bera í teirri neyð, eg var í. Tá helt eg fyri – eins og nú – at um Gud vil blaka meg í ein koyristól, er hann ikki mín Gud.

– Eg veit, at teirra hugburður var eitt slag av um-

og ein sjúkrasystir inn at tosa við meg – ein reiðilig tilbúgving. Tey bóru mær tey boð, at eg ikki skuldi vænta at ganga aftur. Tey høvdu sæð undurverk fyrr, men eg skuldi ikki vænta mær eitt.

– Hetta vildi eg avgjört ikki góðtaka sum eina endaliga niðurstøðu og segði »NEI, eg fari at ganga aftur!« Tey endurtóku, at tað fert tú helst ikki. Tey royndu at fáa meg at venja meg við tað. Tað var ræðuligt, og eg vildi ikki lurta eftir hesum. Eg var púra á berum og royndi at skumpa hetta til vikis – hevði so inniliga brúk fyri at hoyra okkurt jaligt. Alt var ræðandi og óveruligt. Eg var so ungur, lívið var ikki meiri enn byrjað, og kortini var eg so

7. september 2012

Tá mann roynir at skifta kanal og fjarstýringin ringir, hevur mann drukkið for nógv vín.

sorgan, men hetta er ein heimsspeki, sum eg ikki taki undir við, og sum ikki kann brúkast til nakað sum helst. Tað lögna var, at dagin eftir eg koyrði meg til avlamið, átti systir mín ein son, so familjan sveimaði millum lív og deyða teir dagarnar.

Gálgaskemt í Hornbæk

Eftir at hava ligið í strekki í triggjar mánaðir á Ríkis-sjúkrahúsinum fyri at grøða brotið í rygginum, varð Heini

einsamallur og noyddist at fóta mær av nýggum.

Ólavsøka á hjólum

Beint fyri ólavsøku varð Heini útskrivaður úr Hornbæk. Hann hevði lítlan hug at fara heim til Føroya.

– Tað var sum stóð eg millum tvey ymisk lív og visti ikki, hvat eg fór at megna í nýggju støðuni. Eg óttaðist fyri at byrja lívið uttan fyri

5. september 2012

Kvinnan sum uppfann setningin, »Øll mannfólk eru eins« var kinesisk. Og tað gevur meining, tí har eru allir eins.

...framhald á síðu 6